

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

It had to be you

© Susan Elizabeth Phillips, 1994

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2017

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2017

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Или ти, или никој

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1

Фиби Сомервил ги збесна сите со тоа што донесе француска пудлица и љубовник Унгарец на погребот на татко ѝ. Таа седеше на гробиштата како некоја филмска звезда од педесеттите со малата бела пудлица сместена во skutot и едни очила за сонце со циркони со кои изгледаше како некоја мачкица. На присутните им беше тешко да одлучат што или кој од нив најмалку припаѓаше таму - совршено потстрижената пудлица со панделка околу вратот, нездраво zgodниот Унгарец на Фиби со долгата коса собрана во опавче или самата Фиби.

Пепеласто русата коса на Фиби прошарана со платинумски прамени беше залижана на страна и пуштена надолу преку едното нејзино око во стил на Мерлин Монро. Нејзините влажни полни усни намачкани со дреч розов кармин беа малку подотворени додека гледаше во сјајниот црн ковчег каде што стоеше она што беше останато од Берт Сомервил. Таа носеше едно костумче во бисерна боја со свилена сако, но металик златниот корсет што го носеше оздола беше посоодветен за рок концерт отколку за погреб. А тесното здолниште од кое висеа тенки златни синцирчиња од едната страна беше пресечено и шлицот се протегаеше сè до средината на нејзиниот убаво обликуван бут.

Ова ѝ беше прво враќање во Чикаго откако побегна на осумнаесетгодишна возраст, па само неколкумина од присутните ја имаа запознаено блудната ќерка на Берт Сомервил. Меѓутоа, од приказните што ги имаа слушано,

никој од нив не беше изненаден што Берт се имаше откажано од неа. Кој татко би сакал да го остави својот имот на ќерка која му била љубовница на човек скоро четириесет години постар од неа, дури и ако тој човек е легендарниот шпански сликар Артуро Флорес? А тука беше и срамот од сликите. За некој како Берт Сомервил, слики од голи жени си беа само слики од голи жени, и фактот што десетиците апстрактни акти што Флорес ги имаше нацртано од Фиби сега ги китеа сидовите на музеи низ целиот свет дефинитивно не му одговараше.

Фиби имаше тенок струк и слаби, убаво обликувани нозе, но градите и колковите ѝ беа бујни и женствени, потсетник на едно речиси заборавено време кога жените изгледаа како жени. Таа имаше тело на опасна девојка, едно од оние тела кои дури и на триесет и три години можеше да биде изложено на сидот во некој музеј само со еден зелен лист врз препоните и ништо друго. Тоа беше тело на убава празноглавка - нема врска што мозокот во нејзината глава беше високо интелегентен, затоа што Фиби беше една од оние жени на кои ретко им се судеше по нешто друго, освен надворешниот изглед.

Ни нејзиното лице не беше ништо поконвенционално од нејзиното тело. Имаше нешто невообичаено во нејзините црти иако беше навистина тешко да се одреди што беше тоа затоа што нејзиниот нос беше прав, нејзината уста убаво обликувана, а нејзината вилица силна. Можеби беше малата нездраво секси црна бемка што стоеше високо на нејзината јаболчица. Или можеби се работеше за нејзините очи. Оние што ги имаа видено пред да ги стави екстравагантните очила за сонце имаа забележано како ѝ беа закосени на крајчињата, некако премногу егзотични за да одат со остатокот од нејзиното лице. Артуро Флорес често ги преувеличуваше тие смарагдни очи, понекогаш ги црташе поголеми дури и од нејзините колкови, понекогаш ги истакнуваше повеќе од нејзините прекрасни гради.

Во текот на погребот, Фиби изгледаше смирено и прибрано, и покрај тоа што јулскиот воздух беше тежок

од влажноста. Дури ни брзата ладна вода на реката Ду-Пеџ која течеше во близина и низ неколку од западните предградија на Чикаго не пружаше никакво олеснување од горештината. Имаше една природна тенда од зеленило над гробот и редиците столчиња поставени за ужалените во полукруг околу црниот ковчег, но не беше доволно голема да ги заштити сите присутни и голем дел од убаво облечените луѓе стоеја на сонцето. За среќа, церемонијата беше кратка и со оглед на тоа дека немаше никакви дополнителни планови за отпосле, наскоро можеа да си заминат некаде да се оладат и тајно да се радуваат на фактот што Берт Сомервил беше извлечен во лотаријата на смртта, а не тие.

Сјајниот црн ковчег стоеше на зелен килим што беше поставен директно пред местото каде што Фиби седеше меѓу нејзината петнаесетгодишна полусестра Моли и нејзиниот братучед Рид Чендлер. На исполираниот капак на ковчегот стоеше еден цветен аранжман од бели рози во форма на ѕвезда украсен со небесно сини и златни панделки, боите на Чикаго Старс, националниот тим што Берт го имаше купено пред десет години.

Кога церемонијата заврши, Фиби ја зеде белата пудлица и стана, излегувајќи на сонцето што уште толку го зголеми сјајот на нејзиниот металик златен корсет и шарените циркони на нејзините очила за сонце. Ефектот беше непотребно драматичен за жена која и без тоа веќе беше доволно драматична.

Рид Чендлер, триесет и петгодишниот внук на Берт, стана од столчето до нејзиното и отиде да стави едно цвеќе на ковчегот. Полусестрата на Фиби, Моли, самосвесно го следеше. Рид однадвор изгледаше како да беше скршен од тага, но не беше никаква тајна дека токму тој ќе го наследи рагби тимот на чичко му. Фиби смирено го остави нејзиното цвеќе на ковчегот на татко ѝ и одби да ѝ дозволи на старата огорченост да се врати. Што фајде? Немаше успеано да ја освои љубовта на татко ѝ додека беше жив и сега конечно можеше да престане да се обидува. Посегна успокојувачки да ја допре нејзината

помлада полусестра што практично ѝ беше туѓинка, но Моли се тргна, исто како што правеше секогаш кога Фиби ќе се обидеше да ѝ се доближи.

Рид се врати до неа и Фиби инстинктивно се потргна. И покрај тоа што тој сега беше член на голем број хуманитарни организации, таа не можеше да заборави каков силеџија беше како дете. Набрзина му го сврте грбот и задишано, со зарипнатиот глас што совршено одеше со нејзиното нездраво секси тело, им се обрати на оние околу неа.

„Многу ми е мило што сите успеавте да дојдете. Особено на оваа горештина. Виктор, злато, ќе ја земеш Пу?“

Таа му ја подаде малата бела пудлица на Виктор Забо, кој ги излудуваше жените, не само поради неговиот егзотичен изглед туку и затоа што имаше нешто страшно познато кај овој прекрасен Унгарец. Неколку од нив точно го идентификуваа како моделот кој позираше со пуштена коса, мускулите намачкани со масло за сончање и откопчан патент во една голема национална маркетинг кампања за машини фармерки.

Виктор го зеде кучето од неа. „Секако, драга“, одговори тој со специфичен акцент.

„Срце мое“, запреде Фиби мислејќи на Виктор, не на Пу.

Искрено, Виктор лично сметаше дека Фиби претеруваше малку, но тој беше Унгарец и песимист по природа, па ѝ испрати еден бакнеж и се смести на едно од столчињата со неговото совршено вајано тело и пудлицата во раце. Повремено ја мрдеше главата за малите сребрени монисти што му беа дискретно испреплетени низ долгото драматично опавче да светкаат на сонцето.

Фиби му ја подаде слабата рака со дреч розовите нокти на сенаторот кој ѝ пријде и зарипнато му рече, „Сенаторе, ви благодарам многу што дојдовте. Сигурна сум дека сте многу зафатен и навистина сте злато“. Полничката, сивокоса сопруга на сенаторот ја прострела Фиби со сомничав поглед, но кога Фиби се сврте да ја поздрави,

жената беше изненадена од топлината и љубезноста на нејзината насмевка. Подоцна таа ќе забележи дека Фиби Сомервил изгледаше многу поопуштено со жените отколку со мажите. Што дефинитивно беше интересно за толку сексапилна мачкица. Но добро, сепак се работеше за многу чудно семејство.

Берт Сомервил беше познат по женењето со танчарки од Лас Вегас. Првата од нив, мајката на Фиби, имаше умрено пред многу години во обид да му го роди синот по кој тој толку копнееше. Неговата трета жена, мајката на Моли, го имаше изгубено животот во мала авионска несреќа пред тринаесет години патувајќи кон Аспен каде што планирала да прослави за разводот. Само втората жена на Берт беше жива, а таа немаше ни да премине улица за да дојде на неговиот погреб, а не пак да долета од Рено.

Тули Арчер, почитуваниот координатор на Чикаго Старс, го остави Рид и ѝ пријде на Фиби. Со белата коса, бушавите веѓи и носот со испукани капилари изгледаше како некој Дедо Мраз без брада. „Ужасна работа, госпоѓице Сомервил. Ужасна“. Ритмички се накашшла. „Мислам дека се немаме запознаено. А чудно ми е што не ја знам ќерката на Берт, по толку години соработка со него. Јас и Берт бевме пријатели долги години и многу ќе ми недостига. Не дека ние двајца секогаш се согласувавме за сè. Тој знаеше да биде проклето тврдоглав. Но сепак бевме пријатели долги години“.

Тој продолжи да ѝ ја тресе раката и да дрдори без да ја погледне во очи. Секој што не следеше рагби веројатно ќе се запрашаше како некој кој изгледаше како да е на раб на сенилност би можел да тренира професионален рагби тим, но оние кои го имаа видено како работи никогаш немаше да направат таква грешка да ги потценат неговите способности и вештини како тренер. Меѓутоа, човекот обожаваше да зборува и кога Фиби виде дека тој немаше намера да запре сам, го прекина. „Многу сте мил, господине Арчер. Живо шеќерче“.

Тули Арчер беше нарекуван секако во животот, но никој никогаш го немаше наречено шеќерче и за момент

остана без коментар. А тоа веројатно беше баш она што таа го сакаше затоа што веднаш се сврте, но таму за жал ја чекаа уште цела низа мажи огромни како чудовишта кои сакаа да изразат сочувство.

Облечени во чевли големи како чамци, вкочането се преместуваа од една на друга нога. Стотици и стотици килограми мускул со бутови како диречи, сите со дебели монструозни вратови набиени на огромни раменици. Ги држеа рацете преклопени пред себе како да чекаа да почне да свири националната химна во секој момент. А огромните тела им беа како насила напикани во небесно сините џемпери на тимот и сиви панталони. Капки пот од неподносливата горештина светкаа на кожата кои варираа во разни бои. Како некои робови на плантажа, рагбистите од Чикаго Старс имаа дојдено да му оддадат почит на човекот што ги поседуваше.

Истапи еден човек со ситни очи што делуваше како воопшто да немаше врат и изгледаше како некој што би можел да предизвика бунт во затвор со максимално обезбедување. Очигледно беше дека намерно го фиксираше погледот на лицето на Фиби и даваше сè од себе да не го спушти кон нејзините спектакуларни гради. „Јас сум Елвис Криншо, прв одбранбен играч. Многу ми е жал за господинот Сомервил“.

Фиби го прими сочувството. Првиот одбранбен играч продолжи понатаму, погледнувајќи љубопитно во Виктор Забо кога го одмина.

Виктор, кој беше на само еден метар од Фиби, се обиде да направи некоја поза како Рамбо, но не беше лесно со оглед на тоа дека имаше мала бела пудлица во рацете наместо митралез. Како и да е, виде дека позата му функционираше затоа што речиси сите жени наоколу го гледаа. Сега, уште да успееше некако да го привлече вниманието на секси суштеството што дојде на ред за сочувство и денот ќе му беше совршен. За жал, тоа секси суштество застана пред Фиби и имаше очи само за неа.

„Госпоѓице Сомервил, јас сум Ден Калегов, главен тренер на Старс“.

„Ооо, здраво господине Калегов“, запреде Фиби со глас што на Виктор му звучеше страшно вештачки. Но тој беше Унгарец, па што знаеше.

Фиби му беше најдобрата пријателка на целиот свет и Виктор беше подготвен да направи сè за неа. А доказ за тоа беше фактот што се имаше согласено на оваа шарада како нејзин љубовник денес. Меѓутоа, во моментов сакаше само да ја тргне од опасност. Таа очигледно не беше свесна дека си играше со оган со зафркавањето со тој опасен маж. Или можеби беше свесна. Кога се чувствуваше како фатена во тесно, Фиби знаеше да пушти цела армија дефанзивни оружја во акција, а ретко кога тие оружја беа мудро избрани.

Фиби можеби не го препозна Ден Калегов, но Виктор следеше рагби и знаеше дека Калегов беше еден од најексплозивните и најконтроверзните бекови во NFL сè додека не се пензионираше пред пет години за да работи како тренер. Минатата есен, Берт го имаше отпуштено главниот тренер на Старс и го ангажираше Ден, кој претходно работеше за ривалите Чикаго Беарс.

Калегов беше голем, русокос маж како лав кој се носеше со авторитетот на човек што нема трпение за сомневање во себе. Малку повисок дури и од Виктор кој беше скоро метар и деведесет, тој воедно беше и помускулест од повеќето професионални бекови. Имаше високо широко чело со силен нос со мала грпка на средината. Долната усна му беше малку подебела од горната, а точно помеѓу устата и брадата имаше една тенка бела лузна. Но не, неговата најфасцинантна карактеристика не беше ни интересната уста, ни густата дива коса, ни таа мачо лузна. Негова најинтересна карактеристика беа предаторските морско зелени очи кои во моментот ја набљудуваа Фиби со таков интензитет што Виктор делумно очекуваше кожата да почне да ѝ гори.

„Навистина ми е жал за Берт“, рече Калегов, а во неговиот говор сè уште делумно се слушаше момчето од Алабама. „Дефинитивно ќе ни недостига“.

„Многу сте љубезен, господине Калегов“.

Во зарипнатиот говор на Фиби навлезе некоја егзотична нога и Виктор сфати дека таа ја имаше воведено Кетлин Гарнер во нејзиниот репертоар на секси женски гласови. Обично не менуваше толку многу гласови за толку кратко време, па можеше да забележи дека беше малку потресена. Не дека таа дозволуваше некој друг да го забележи тоа. Фиби имаше репутација на секси мачкица на која мораше да внимава.

Виктор повторно го сврте вниманието кон главниот тренер на Старс. Оеднаш се присети дека некаде имаше прочитано дека Ден Калобов го добил прекарот „Мраз“ за време на неговата кариера како рагбист благодарение на недостатокот на сочувство и милост за неговите ривали. Не можеше да ја обвини Фиби што беше потресена од неговото присуство. Овој човек беше сериозно опасен.

„Берт дефинитивно го обожаваше спортот“, продолжи Калобов, „и беше добар работодавач“.

„Сигурна сум дека било така“. Секоја пролонгиран слог што го изговараше Фиби беше задишано ветување за сексуална разуданост, ветување што Виктор многу добро знаеше дека Фиби немаше никаква намера да го одржи.

Сфати колку беше вознемирена кога таа се сврте и ги подаде рацете кон него. Знаејќи дека таа ја сакаше Пу како дистракција, тој се доближи, но баш кога таа го зеде животното, во гробиштата влезе еден бучен камионет и ја исплаши пудлицата.

Пу се разлаја и скокна од нејзините раце. Кучето предолго беше држено во раце денес, па почна да трча меѓу луѓето, лаејќи бесно и мавтајќи со опашката.

„Пу!“ викна Фиби стрчувајќи се по неа баш кога малото бело куче удри во тенките метални ногарки на кои стоеше еден голем цветен аранжман.

Фиби не беше некој спортски тип ни во најдобри околности. Денес пак, дополнително стегната во тесното здолниште, дефинитивно не можеше да стигне до кучето навреме за да спречи катастрофа. Цветниот аранжман се

разниша и се преврте наназад, превртувајќи го и следниот што стоеше до него, кој пак го заниша тој десно од него. Сите аранжмани и букети беа наредени толку блиску еден до друг што беше невозможно да падне само еден без да влијае на другите, па одеднаш се разлетаа цвеќиња и вода на сите страни. Насобраните кои стоеја во близина скокнаа настрана во обид да си ги заштитат алиштата, па и самите во брзањето почнаа да ги туркаат вазните што стоеја околу нив. Како домино, една вазна удираше во друга и целата сцена одеднаш беше како кошмар.

Фиби набрзина ги извади очилата за сонце, откривајќи ги егзотично накосените смарагдни очи. „Стој, Пу! Стој, да му се сневиди! *Виктор!*“

Виктор веќе брзаше кон другиот крај на ковчето во обид да ја фати збеснатата пудлица, но во брзањето преврте неколку столчиња кои уште толку го влошија хаосот.

Фиби, чиј шлиц покажуваше преголем дел од нејзиниот бут за вакво место и ваква пригода, се протна меѓу двајца од играчите. Тие ја гледаа со неприкриени насмевки на лицата кога таа продолжи кон пудлицата. „Пу! Дојди, Пу!“

Моли Сомервил, ужасена од спектаклот што го правеше нејзината полусестра, се обиде да се скрие некаде меѓу луѓето.

Кога Фиби се обиде да избегне едно столче, тенките златни синцирчиња што висеа од нејзиното здолниште се закачија за задниот дел од столчето, а лизгавиот кожен ѓон на нејзините штикли се лизна на мокрите цвеќиња што беа паднати на земјата. Ногата ѝ летна и издишувајќи нагло, таа тресна долу. Кога ја виде својата сопственичка со задникот на земја, Пу го протолкува тоа како покана на Фиби да си играат, па почна уште толку да џавка од возбуда.

Фиби неуспешно се обиде да стане на нозе, покажувајќи им го на градоначалникот на Чикаго и неколку други горниот дел од нејзиното бедро. Му се стрча меѓу нозете на еден новинар и се пикна под столчињата баш кога Виктор побрза кон неа од другата страна. Кучето

обожаваше да си игра со Виктор и почна уште погласно да лае. Фатена во тесно, скокна на едно од столчињата, а кога тоа се заниша, вознемирено скокна на следното и оттаму конечно на една мазна цврста стабилна површина.

Насобраните колективно шокирано повлекоа воздух кога се разлетаа бели рози и сино златни панделки на сите страни. Сите замолчеа.

Фиби, која штотуку имаше успеано да стане на нозе, се вкочани. Виктор тивко опцу на Унгарски.

Пу, секогаш чувствителна за луѓето што ја сакаа, ја накоси главата на страна како да се обидувааше да разбере зошто сите гледаа во неа. Кога почувствува дека имаше направено нешто многу лошо, почна да трепери.

Фиби го задржа здивот, знаеше дека не е на арно кога Пу ќе се вознемири вака. Се сеќаваше што се случи последниот пат кога Пу се имаше вознемирено вака и набрзина истапи напред. „Не, Пу!“

Но нејзиното предупредување беше задоцнето. Рас-трепереното куче веќе клекнуваше. Со речиси извинувачки израз на нејзиното мало крзнесто лице, таа почна да моча на капакот од ковчегот на Берт Сомервил.

Имотот на Берт Сомервил беше изграден во педесетите години на десет акри земја во престижното предградие на Чикаго, Хинсдејл, лоцирано во срцето на округот ДуПеџ. На почетокот од дваесеттиот век, округот бил рурален, но како што декадите изминувале, така малите градови сè повеќе растеле и формирале една циновска престолнина за директорите кои секој ден ги полнеле возовите што патуваат до центарот на градот и инженерите кои работеле во технолошките индустрии. Постепено, бетонскиот ѕид со кој беше ограден имотот почнале да го опколуваат резиденцијални улици.

Како дете, Фиби имаше поминато многу малку време живејќи во раскошната куќа што беше сместена меѓу дабови, јавори и ореви во предградието. Берт ја пушташе

во приватно училиште со интернат во Конектикат до лето, а потоа ја испраќаше во ексклузивни женски кампови. Кога си доаѓаше дома, ретко, куќата ѝ беше темна и депресивна, и сега, додека се качуваше по спиралните скали на вториот кат два часа по погребот, сфати дека ништо не беше сменето за да ја натера да го промени мислењето.

Од врвот на скалите осудувачки зјапаа очите на слонот што Берт нелегално го имаше убиено и земено за време на едно афричко сафари. Нејзините раменици разочарано се обесија надолу. Нејзиниот светол костум имаше куп дамки од трева, а нејзините хулахопки беа валкани и искинати. Русата коса ѝ стрчеше на сите страни, а дреч розовиот кармин одамна ѝ беше изгрисан и излизан.

Пред нејзините очи одеднаш се појави една непоканета слика. Лицето на главниот тренер на Старс. Тој беше оној кој ја имаше тргнато Пу од ковчегот, фаќајќи ја грубо за крзното на горниот дел од вратот. Тие негови зелени очи беа ладни и полни со осуда кога ѝ го подаде кучето. Фиби воздивна. Хаосот на погребот на татко ѝ беше само уште една заебанција во живот кој веќе беше полн со заебанции. Таа сакаше сите да знаат дека не ѝ беше гајле што татко ѝ се имаше откажано од неа, но како и обично, имаше претерано и сè ѝ се плесна од чело.

Застана накратко кога стигна на врвот од скалите, прашувајќи се дали животот ќе ѝ беше различен да не умреше мајка ѝ. Таа веќе не мислеше толку многу на нејзината мајка танчарка на која не се ни сеќаваше, но кога беше осамено дете кроеше детални фантазии за неа, обидувајќи се да ја врати во својата имагинација како нежна прекрасна жена што да беше жива ќе ѝ ја дадеше целата љубов што татко ѝ не ѝ ја даваше.

Се запраша дали Берт некогаш воопшто имаше сакано некого вистински. Тој генерално немаше никаква корист од жените. А особено од дебеликото несмасно мало девојченце што ни самото немаше некое високо мислење за себе. Откако Фиби помнеше за себе, тој ѝ кажуваше дека е бескорисна и таа сега се сомневаше дека има шанси да бил во право.

На возраст од триесет и три години, беше невработена и речиси шворц. Артуро умре пред седум години. Таа ги помина првите две по неговата смрт организирајќи изложби за неговите слики, но кога неговата колекција перманентно заврши во еден музеј во Париз, таа се пресели во Менхетен. Парите што ѝ ги остави Артуро кога умре постепено исчезнуваа, а уште побрзо благодарение на тоа што таа ги покриваше медицинските трошоци за голем дел од нејзините пријатели што умреа од СИДА. Но не жалеше ниту за едно пени. Со години работеше во една мала, но ексклузивна галерија во Њујорк што беше специјализирана за авангардни дела. Но и тоа беше готово бидејќи баш минатата недела нејзиниот прилично стар работодавач ги затвори вратите за последен пат, оставајќи ја на цедило додека да си најде нов правец во животот.

Одеднаш ѝ помина мисла низ главата дека полека, но сигурно ѝ се смачуваше од тоа да биде скандалозна и резил каде и да се појави, но во моментот се чувствувааше премногу ранливо за интроспекции, па продолжи кон собата на сестра ѝ и тропна на вратата. „Моли, Фиби е. Може да влезам?“

Одговор не доби.

„Моли, може да влезам?“

Поминаа уште неколку секунди пред да го слушне придушеното намкоресто, „Веројатно“.

Психички се подготви кога ја притисна кваката и влезе во собата што беше нејзина кога беше дете. За време на неколкуте недели годишно кога живееше тука, собата беше преполна со книги, остатоци од храна и касети со нејзината омилена музика. Сега беше педантно средена како и личноста што живееше тука.

Моли Сомервил, петнаесетгодишната полусестра што Фиби едвај ја знаеше, седеше на фотелја покрај прозорецот, сè уште облечена во безобличниот кафен фустан што го носеше на погребот. За разлика од Фиби, која беше дебелка како дете, Моли беше слаба како стап, а нејзината густа темно кафена коса до раменици плачеше

за добро потстрижување. Таа беше премногу едноставна, со бледа светла кожа што изгледаше како никогаш да не видела сонце и невпечатливи црти.

„Како си, Моли?“

„Добро“. Таа не го крена погледот од книгата што лежеше отворена во нејзиниот skut.

Фиби тешко воздивна. Моли не криеше дека ужасно ја мразеше, но тие две толку малку контактираа во текот на годините, што таа не беше сигурна зошто. Кога Фиби се врати во Америка по смртта на Артуро, неколкупати отпатува до Конектикат да ја посети Моли во училиштето, но Моли беше толку некомуникативна што таа на крајот се откажа. Како и да е, имаше продолжено да ѝ испраќа подароци за роденден и Божиќ, заедно со по некое писмо, иако никогаш немаше никаква реакција од другата страна. Иронично беше тоа што Берт се имаше откажано од неа и ја имаше исклучено од сè негово, освен она што требаше да му биде најважна обврска и одговорност.

„Да ти донесам нешто? Нешто за јадење?“

Моли одмавна со главата и повторно завладеа тишина.

„Знам дека ова беше тешко. Многу ми е жал“.

Детето слегна со рамениците.

„Моли, мора да разговараме. И на двете ќе ни биде полесно ако ме погледнеш“.

Моли ја крена главата од книгата и ја погледна Фиби со празни, трпеливи очи, оставајќи ѝ на Фиби непријатен впечаток дека таа беше детето овде, а нејзината сестра возрасната меѓу нив. Посакуваше да пушеше уште затоа што сега очајно ѝ требаше цигара.

„Знаеш дека сега јас сум ти старател“.

„Ми објасни господинот Хибард“.

„Мислам дека треба да поразговараме за твојата иднина“.

„Нема за што да се разговара“.

Фиби собра еден прамен од русата коса зад увото.

„Моли, не мораш да се вратиш во кампот ако не сакаш. Добредојдена си да дојдеш со мене во Њујорк утре и таму да го поминеш остатокот од летото. Јас изнајмувам стан од еден пријател што моментално е во Европа. На одлична локација е“.

„Сакам да се вратам“.

Судејќи според бледилото на кожата на Моли, на Фиби не ѝ се веруваше дека сестра ѝ уживала во кампот нешто повеќе отколку што „уживаше“ таа на времето. „Можеш да се вратиш ако навистина сакаш, но јас знам како е да се чувствуваш како да немаш дом. Не заборавај дека и мене ме праќаше Берт да учам во Крејтон, а потоа и во камп секое лето. Го мразев тоа. Во Њујорк е многу забавно летно време. Може да ни биде супер и да се запознаеме малку подобро“.

„Сакам да одам во камп“, повтори Моли тврдоглаво.

„Дали си апсолутно сигурна?“

„Сигурна сум. Ти немаш право да не ми дозволиш да се вратам“.

И покрај непријателскиот став на детето и главоболката што почнуваше да ѝ пулсира во слепоочниците, Фиби не сакаше да го батали ова толку лесно. Реши да се обиде со нова тактика и покажа со главата кон книгата во skutot на Моли. „Што читаш?“

„Достоевски. Ќе треба да работам на едно истражување за него“.

„Имп्रेसионирана сум. Тоа се прилично тешки четири за петнаесетгодишно дете“.

„За мене не се. Прилично сум паметна“.

Фиби сакаше да се насмевне, но изјавата на Моли беше дадена толку сериозно што не можеше. „Така е. Многу добро ти оди на училиште, нели?“

„Имам исклучително висок коефициент на интелигенција“.

„Тоа, да си попометен од сите други, некогаш знае да биде повеќе клетва отколку благослов“. Фиби се

секаваше на траумите од нејзините школки денови кога беше поаметна од најголемиот дел од нејзините соученици. Тоа беше уште еден елемент што правеше таа да се чувствува различно од сите други.

Изразот на лицето на Моли воопшто не се смени. „Јас сум благодарна за мојата интелигенција. Најголемиот дел од другите девојчиња во моето одделение се гуски“.

И покрај тоа што Моли се однесуваше како неподнослива мала лигла, Фиби се обидуваше да не ѝ суди. Барем таа добро знаеше дека ќерките на Берт Сомервил мораа да си најдат некој начин да се носат со животот. Таа како адолесцент ги криеше своите несигурности зад дебелината. Подоцна, стана скандалозна. Моли се криеше зад својот мозок.

„Извини сега, Фиби. Стигнав до еден особено интересен дел и би сакала да продолжам со читањето“.

Фиби го игнорираше тоа што детето очигледно сакаше да ја избрка и повторно се обиде да ја убеди да дојде во Менхетен. Но Моли не сакаше да се премисли и Фиби на крајот мораше да го прифати поразот.

Кога тргна да излезе од собата, застапа покрај вратата. „Ќе ми се јавиш ако ти треба нешто, така?“

Моли кимна, но Фиби не ѝ поверува. Детето по прво ќе пробаше отров за глувци отколку да побара помош за нешто од нејзината скандалозна постара сестра.

Се обидуваше да се избори со депресијата додека се симнуваше надолу. Го слушна Виктор дека разговараше на телефонот во дневната соба со неговиот агент. Ѐ требаше еден момент да си дојде на себе, па се пикна во работната соба на татко ѝ каде што Пу спиеше на една од фотелјите пред стаклениот шкаф со пиштолите. Пудлицата ја крена белата бушава глава. Кога ја виде, скокна од фотелјата и почна да мавта со опавчето кога се стрча кон својата сопственичка.

Фиби клекна на колена и го зеде кучето. „Еј, денес ептен заврши работа, нели?“

Пу ја лизна како да сакаше да се извини. Фиби ѝ ја

стегна панделката што беше почнала да ѝ се одврзува околу вратот, но прстите многу ѝ се тресеа, па ја батали. Знаеше дека Пу секако повторно ќе ја олабави.

Кучето беше срам за достоинството на целата нејзина раса. Таа мразеше панделки и каишки со циркони, одбиваше да спие на нејзиниот кучешки кревет и воопшто не беше пребирлива во поглед на храната. Мразеше да ја потстрижуваат, чешлаат и бањаат и не сакаше да го носи џемперот со нејзин иницијал што Виктор ѝ го имаше купено. Не беше дури ни добро куче чувар. Лани кога ја ограбија Фиби сред бел ден во Њујорк, Пу цело време се триеше од ногата на крадецот молејќи го да ја погали.

Фиби ја закопа косата во мекото крзно на Пу. „Џабе тоа скапо педигре, ти под сето тоа не си ништо друго, освен обична џукела, нели, Пу?“

Фиби одеднаш ја изгуби битката што ја биеше цел ден и тивко залипа. Џукела. Ете тоа беше таа. Само облечена и дотерана како француска пудлица.

Виктор ја најде во библиотеката. Со малку повеќе осет отколку што обично покажуваше, тој го игнорираше фактот дека плачела. „Фиби, мила“, рече тој љубезно. „Дојде адвокатот на татко ти“.

„Не ми се разговара со никој сега“. Таа шмркна барајќи некое шамиче.

Виктор извади едно од џебот на сивото свилено сако и ѝ го подаде. „Ќе мора да поразговараш со него порано или подоцна“.

„Разговарав веќе. Ми се јави за старателството на Моли дента откако умре Берг“.

„Можеби ова е нешто за имотот на татко ти“.

„Јас немам никаква врска со тоа“. Таа гласно го издува носот во марамчето. Отсекогаш се преправаше дека тоа што татко ѝ се имаше откажано од неа воопшто не ја допира, но болно беше да се добие таков јасен и јавен доказ за отсуството на љубов кај татко ѝ.

„Адвокатот е упорен“. Виктор ја зеде чантата што таа ја имаше оставено на фотелјата каде што спиеше Пу

и ја отвори. Тоа беше една половна дизајнерска чанта што тој ја имаше најдено во едно мало дуќанче во Њујорк и неодобрувачки ја погледна Фиби кога го виде чоколадото што беше напиќано најдолу. Тргајќи го настрана, тој го извади нејзиниот чешел и ѝ ја потсреди косата. Потоа го извади нејзиното џебно огледалце и нејзиниот кармин. Додека таа си ја поправаше шминката, тој ја гледаше и просто ѝ се воодушевуваше.

Нејзините страшно невообичаени црти што имаа инспирирано дел од најдобрите уметнички дела на Артуро Флорес за Виктор беа далеку попривлечни од анорексичните лица со напумпани вештачки усни на сите модели со кои тој имаше позирано.

„Соблечи ги тие скинати хулахопки. Изгледаш како да ќе излезеш на сцена во *Клетници* секој момент“.

Додека таа ги соблекуваше хулахопките, тој ги врати шминките во нејзината чанта. Потоа ѝ го измазни долништето и ја поведе кон вратата.

„Не сакам да разговарам со никој, Виктор“.

„Нема повлекување сега“.

Нејзините смарагдни очи се исполнија со паника. „Не можам да терам со ова уште долго“.

„Е па зошто тогаш не престанеш да се обидуваш?“
Ја погали по образот со палецот. „Можеби луѓето нема да ти се ситат толку колку што мислиш“.

„Не можам да ја поднесам помислата некој да ме сожалува“.

„Повеќе би сакала сите да те мразат?“

Таа најде сили за една надмена насмевка кога поsegна по кваката. „Презирот ми е поднослив. Она што не можам да го поднесам е сожалувањето“.

Виктор погледна во нејзините алишта што беа страшно несоодветни за пригодата и затресе со главата. „Кутра, Фиби. Кога ли ќе завршиш со ова себепронаоѓање?“

„Кога конечно ќе се пронајдам“, рече таа нежно.

2

Брајан Хибард ги намести листовите во skutot. „Се извинувам што ви влетав вака толку брзо по погребот, госпоѓице Сомервил, но домашната помошничка ме информираше дека планирате да се вратите во Менхетен утре вечер. Не знаев дека ќе се враќате толку брзо“.

Адвокатот беше низок и набиен, во доцните четириесетти години, со црвенкаста кожа и сива коса. Фиби седна спроти него на една од фотелјите позиционирани во близина на огромниот камин што доминираше во дневната соба. Таа отсекогаш ја мразеше оваа темна просторија со дрвени сидови на кои висеа препарирани птици, глави од животни и декорации од крзно на жирафи.

Кога ги прекрсти нозете, тенкото златно синцирче на нејзиниот глужд блесна на светлината. Хибард забележа, но се преправаше дека не забележал.

„Нема причина да останувам подолго, господине Хибард. Моли се враќа во кампот утре попладне, а мојот лет е неколку часа по нејзиниот“.

„Се плашам дека тоа ќе го отежни ова. Тестаментот на татко ви е малку комплициран“.

Татко ѝ постојано ја држеше во тек со деталите од неговиот тестамент, дури и пред шесте последни месеци од неговиот живот кога му го открија ракот на панкреас. Таа знаеше дека тој имаше отворено убаво штедна книшка за Моли и дека Рид требаше да го наследи неговиот сакан рагби тим.

„Свесни ли сте за фактот дека татко Ви имаше одредени финансиски проблеми изминативе неколку години?“

„Не сум запознаена со сите детали. Не разговаравме многу често“.

Вистината беше дека беа потполно отуѓени скоро десет години. Од времето кога таа имаше осумнаесет, па сè додека не се врати во Америка по смртта на Артуро. Отпосле, се гледаа повремено кога тој доаѓаше службено во Менхетен, но таа веќе не беше кроткото дебелко детенце што тој можеше да го малтретира и нивните средби секогаш беа преполни со лутина.

И покрај тоа што татко ѝ секогаш имаше љубовници и се женеше со танчарки, неговото детство поминато во сиромаштија го правеше зелен за почит и секогаш се ужасуваше од нејзиниот животен стил. Особено беше презрив кон уметноста. Тој ги мразеше приказните во весниците и списанијата што повремено се појавуваа за неа и велеше дека нејзиното дружење со секакви будали правело тој да изгледа како будала пред неговите бизнис соработници. Постојано ѝ наредуваше да се врати во Чикаго и да ја преземе работата на неговата домашна помошничка, неплатено. Ако таа негова понуда беше мотивирана од љубов, таа ќе прифатеше без размислување, но Берт сакаше само да ја контролира, исто како што ги контролираше сите други околу него.

Тој остана строг и непопустлив до самиот крај, користејќи ја неговата фатална болест како уште едно оружје да ја потсетува какво разочарување му беше таа во животот. На крајот не ѝ дозволи дури ни да дојде да го посети во Чикаго кога умираше, велејќи дека не му требало проклето бдеене. Во текот на нивниот последен телефонски разговор ѝ имаше кажано дека таа му била единствениот неуспех во животот.

Кога затрепка за да ги избрка свежите солзи што почнаа да ѝ ги полнат очите, сфати дека Брајан Хибард уште зборуваше. „...значи имотот на татко Ви не е толку голем колку што беше во осумдесеттите. Во неговиот

тестамент стои дека оваа куќа треба да се продаде и парите од продажбата да се стават на штедната книшка на сестра Ви. Неговиот стан не треба да се продава уште најмалку година дена, па Вие и Вашата сестра можете да го користите дотогаш“.

„Стан? Јас не сум знаела дека има стан“.

„Не е многу далеку од комплексот Старс. Му - хм - беше за приватна употреба“.

„За љубовниците“, рече Фиби рамнодушно.

„Да, па... сега стои празен, изминатите шест месеци, уште откако тој се разболе. За жал, тоа се единствените имоти што не се поврзани со Старс што ги има задржано. Меѓутоа, неговата финансиска ситуација не е толку лоша“.

„Не ни помислив. Неговиот рагби тим мора да вреди милиони“.

„Да, вредноста не е мала, но и таму има некои финансиски потешкотии“. Веројатно ја издаде нешто на изразот на лицето затоа што тој рече, „Не сакате рагби?“

„Не, не сакам“. Зборовите беа изговорени некако преинтензивно и тој љубопитно ја погледна. Таа набрзина одмавна со раката. „Повеќе сум по галериите, рестораните и експерименталните театри“.

Тој не се ни насмевна. „Тешко ми е да поверувам дека ќерката на Берт Сомервил не сака рагби“.

„Скандалозно, знам“, рече таа ведро. „Но тоа е вистината. Јас сум алергична на пот - моја или туѓа. Среќа што мојот ценет братучед Рид отсекогаш се потел како коњ, па ете сега семејната рагби династија ќе може да продолжи да живее“.

Адвокатот се колебаше, изгледаше речиси несреќно. „Се плашам дека не е толку едноставно“.

„Како мислите?“

„Татко Ви напиша нов тестамент неколку месеци пред да умре. Барем краткорочно гледано, Рид е целосно исклучен од наследството на татко Ви“.

Поминаа неколку секунди додека таа ја процесираше оваа шокантна информација. Се присети колку смирено изгледаше братучед ѝ на погребот. „Рид очигледно не знае за ова“.

„Јас инсистирав Берт да му каже, но тој не сакаше. Сега јас и мојот партнер ќе ја имаме неизбежната задача да му ја соопштиме веста кога ќе се сретнеме со него вечерва. Знам дека нема да му биде мило што Берт привремено го остава тимот на ќерка му“.

„На ќерка му?“ Тогаш помисли на тинејџерката што го читаше Достоевски горе и почна да се смешка. „Сестра ми ќе ја пишува историјата на професионалното рагби?“

„Не Ве разбрав“.

„Колку петнаесетгодишни девојчиња на светов имале свој личен NFL тим некогаш?“

Хибард изгледаше алармирано. „Извинете, госпоѓице Сомервил. Денов беше долг, многу сум уморен и очигледно не сум јасен. Татко Ви не ѝ го остави тимот на Вашата сестра“.

„Не?“

„Ох, не. Ви го остави Вам“.

„Што направил?“

„Ви го остави тимот Вам, госпоѓице Сомервил. Вие сте новата сопственичка на Чикаго Старс“.

Таа вечер, додека Фиби шеташе низ собите во грдата куќа на татко ѝ, се обидуваше да кажува молитви за мртвите животни на сидовите. Се обидуваше да се моли и за себе затоа што се плашеше дека има шанси да се претвораше во една од оние цинични луѓе што уживаа во огорченоста и си ја чуваа засекогаш.

Зошто ми го направи ова, Берт? Толку ли сакаше да ме контролираш што мораше да ме натераш да се покорам на твојата волја дури и од гроб?

Кога Брајан Хибард изјави дека Берт ѝ го оставил

тимот, таа доживеа еден момент на толку неопислива среќа што не можеше да прозбори. Не мислеше на парите, ниту на моќта, па дури ни на фактот дека таа мразеше рагби. Уживаше само во тоа што по толку години омраза и непријателство, татко ѝ конечно имаше докажано дека се грижеше за неа. Сега се присети како зашеметено седеше додека адвокатот ѝ го кажуваше остатокот.

„Да бидам искрен, госпоѓице Сомервил, јас не ги одобрувам условите што татко Ви ги стави во тестаментот за да го наследите тимот. И јас и мојот партнер се обидовме да го премислиме, но тој не сакаше да слуша. Многу ми е жал. Како и да е, со оглед на тоа дека тој беше при себе и со здрав разум кога го правеше тестаментот, ни Ви, ни Рид нема да можете да го оспорите“.

Таа бледо зјапаше во него. „Што сакате да кажете? Какви услови?“

„Ви кажав дека ова наследство е привремено“.

„Како може наследство да биде привремено?“

„Ако го баталиме правниот жаргон, концептот е многу едноставен. За да го задржите наследениот тим, Старс ќе треба да го освојат шампионатот АРК следниот јануари, а тоа е речиси невозможно. Ако не победат на шампионатот, Ви ќе добиете само 100.000\$ и тимот ќе му биде вратен на Рид“.

Дури ни веста дека би можела да добие таква огромна сума пари не го спречи замирањето на радоста. Нејзиното срце се стегна кога сфати дека ова беше само уште една од манипулациите на татко ѝ.

„Сакате да кажете дека јас ќе го поседувам тимот само до јануари, а потоа ќе го добие Рид?“

„Освен ако Старс не го освојат шампионатот, во тој случај тимот ќе биде Ваш засекогаш“.

Таа ја тргна косата од лицето со растреперена рака. „Јас... јас ич не се разбирам во рагби. Овој шампионат...? Тоа е *Super Bowl*!“

Хибард беше доволно љубезен да се впушти во трпеливо објаснување. „Може да се каже дека ги дели

еден чекор. Националната рагби лига е поделена на две конференции, американската рагби конференција АРК, и националната рагби конференција. Двата најдобри тимови од секоја конференција играат за шампионатот и победниците на тие натпревари се пресметуваат на *Super Bowl*“.

Таа сакаше да биде сигурна дека разбираше. „И за јас да го задржам наследството, Стар ќе треба да го освојат овој АРК шампионат?“

„Така е. Да бидам искрен, госпоѓице Сомервил, шан-сите им се речиси непостоечки. Тие се добар тим, но најголемиот дел од играчите сè уште се многу млади. Можеби ќе успеат за две-три години отсега, но не ми се верува дека би можеле сезонава. Како што стојат работите во моментот, главни кандидати за титулата оваа сезона се Сан Диего Чарџерс, Мајами Долфинс и тимот што лани победи на *Super Bowl*, секако, Портланд Сејберс“.

„Берт знаеше дека Старс нема да може да победи годинава?“

„Да, за жал. Во неговиот тестамент исто така стои дека Вие нема да може да ги добиете тие 100.000\$ ако не се појавувате во комплексот на Старс секој ден, сè додека го поседувате тимот. Ќе мора, се разбира, да се преселите во Чикаго, но нема потреба да се секирате што не сте подготвена да водите професионален рагби тим. Карл Пог, генералниот менаџер на Старс, ќе ја врши суштинската работа“.

Тапа болка се рашири низ нејзините гради кога целосно ѝ стана јасна намерата на татко ѝ. „Со други зборови, јас нема да бидам ништо друго, освен рутинска фигура“.

„Карл нема авторитет да потпишува какви било правни документи. Тоа е одговорност на сопственикот“.

Фиби не можеше да ја исфрли тагата од гласот. „Зошто би направил Берт нешто вакво?“

Тоа беше моментот кога Хибард ѝ го подаде писмото.

Драга Фиби,

Како што веќе знаеш, те сметам за мојот единствен неуспех во животот. Со години јавно ме понижуваше со твоите дружба со развратници и нездрави уметници ама нема да ти дозволам да ме бламираш веќе. Еднаш во животот ќе направиш што ќе ти кажам. Можеби ова искуство конечно ќе те научи нешто за одговорност и дисциплина.

Рагбито како спорт прави мажи од момчиња. Ајде да видиме сега дали може да направи жена од тебе.

Немој да го зезнеш и ова.

Берт

Ја имаше прочитано пораката трипати додека ја гледаше адвокатот и кнедлата во нејзиното грло стануваше сè поголема со секое следно читање. Берт беше решен да ја контролира дури и од гроб. Сметаше дека ако ја тргне од Менхетен ќе успее да ја обликува во личноста што тој сакаше да биде. Татко ѝ отсекогаш сакаше да се коцка и очигледно имаше заклучено дека таа не би можела да му нанесе некоја голема штета на неговиот ценет тим за неколку месеци. Сега конечно го имаше тоа што го сакаше. Таа да игра како што тој свири и на крајот сепак Рид да заврши со Старс во рака.

Посакуваше да можеше да се убеди дека неговата мотивација се темелеше на љубов и загриженост. Можеби тогаш ќе можеше да му прости. Но многу добро разбираше дека Берт не знаеше ништо за љубовта, него го интересираше само моќта.

Па така луташе низ ходниците во куќата на татко ѝ и се молеше за душите на убиените животни и несаканите мали девојчиња додека ги броеше часовите до моментот кога ќе може да побегне од ова место каде што за првпат имаше откриено што значи да си бескрајно несреќен.

Пег Ковалски, која му беше домашна помошничка на Берт изминативе осум години, имаше оставено едно запалено светло во дневната соба што се протегаше во

задниот дел од куќата. Фиби отиде до прозорците и се обиде да го најде стариот јавор што ѝ беше омилено место за криење кога беше дете.

Обично се трудеше да избегнува да мисли на нејзиното детство, но вечерва, додека гледаше во темнината, ѝ се чинеше дека тоа не беше многу одамна.

„Тука си била, Болво. Симни се. Имам подарок за тебе“.

Стомакот на Фиби се згрчи кога го слушна непријатниот глас на силеџијата, нејзиниот братучед Рид. Погледна надолу и виде дека тој стоеше под дрвото што беше нејзино засолниште во кратките месеци кога беше дома. Таа требаше да замине во летниот камп следното утро и досега имаше успеано да го избегне останувањето насамо со него, но денес го имаше спуштено штитот. Наместо да седи во кујната со готвачката или да ѝ помага на Ади во чистењето на тоалетите, имаше побегнато во самотијата на шумата.

„Не сакам никакви подароци“, рече.

„Ќе зажалиш ако не се симнеш“.

Рид никогаш не се закануваше напразно и таа одамна имаше научено дека немаше многу одбранбени механизми што функционираа кога беше во прашање тој. Татко ѝ се разлутуваше ако му се пожалеше дека Рид ја закачал или ја удрил. Берт ѝ велеше дека била без’рбетник и дека немал намера да ги бие нејзините битки наместо неа. Но на дванаесетгодишна возраст, Рид беше две години постар од неа и многу посилен, па таа не можеше да замисли да се бори против него.

Не разбираше зошто Рид ја мразеше толку многу. Да, вистина беше дека таа беше богата, а тој сиромашен, но неговата мајка немаше умрено на негова четиригодишна возраст како нејзината и не го праќаа да учи во училиште во друг град. Рид и тетка ѝ Рут, која беше сестра на татко ѝ, живееле во една бетонска зграда на три километри од куќата на Берт уште

откако таткото на Рид ги оставил и побегнал. Берт ја плаќаше киријата и ѝ даваше пари на тетка Рут, иако не ја сакаше толку многу. Но го сакаше Рид затоа што Рид беше машко и го бидуваше за спорт, особено за рагби.

Таа знаеше дека Рид ќе се качи по неа ако не го послушаше да се симне и реши дека сепак беше побезбедно да се соочи со него долу на цврсто тло. Со страв во душата, почна да се симнува од јаворот, а нејзините дебели бутнови испуштаа грди звуци кога се триеја еден од друг. Таа се надеваше дека тој не ѝ гледаше нагоре во шорцевите. Тој секогаш се обидуваше да ја сирне таму, или да ја допре, и секогаш кажуваше грди работи за нејзиниот задник иако таа не секогаш ги разбираше неговите коментари. Здрвено скокна на земја, задишана затоа што симнувањето беше тешко.

Рид не беше невообичаено висок за дванаесетгодишник, но беше набиен, со кратки силни нозе, широки раменици и цврсти гради. Рацете и нозете секогаш му беа со модринки и гребаници од спортски активности, незгоди со велосипедот и тепачки. Берт обожаваше да ги проверува повредите на Рид. Тој велеше дека Рид бил „вистинско машко“.

Таа, од друга страна, беше килава и срамежлива, позаинтересирана за книги отколку за спорт. Берт ја нарекуваше Тронта и велеше дека сите тие петки на училиштите нема да ја одведат никаде во животот ако не научи да стои исправено и да ги гледа луѓето во очи. Рид не беше паметен на училиштите, но тоа не му правеше никаква разлика на Берт затоа што Рид беше ѕвездата во неговиот училишен рагби тим.

Нејзиниот братучед беше облечен во искината портокалова маица, пресечени фармерки и излитени патики; носеше баи онакви стари, износени алишта за играње какви што сакаше да носи и таа, но домашната помошничка на татко ѝ не ѝ дозволуваше. Госпоѓата Мерц ги купуваше сите алишта на Фиби од скапи детски бутици и денес ѝ имаше извадено едни бели шорцеви

што го нагласуваа заобленото стомаче на Фиби и една памучна маичка без ракави со голема јагода напред што ѝ се засекуваше во пазувите.

„Немој после да кажеш дека никогаш не правам ништо убаво за тебе, Дебела“. Рид држеше едно парче тешка бела хартија малку поголемо од обична книга. „Погоди што имам тука?“

„Не знам“. Фиби зборуваше претпазливо, решена да ги избегне мините што Рид ги поставуваше за неа.

„Имам слика од мајка ти“.

Нејзиното срцебиење се забрза. „Не ти верувам“.

Тој го сврте листот и таа виде дека тоа навистина беше некоја фотографија, иако вртењето беше пребрзо за да успее да види нешто повеќе од убаво женско лице.

„Ја најдов пикната во фиоката со драгули на мајка ми“, рече тој и нервозно ги тргна густите темни ишишки од челото.

Таа почувствува некоја слабост во нозете и одеднаш сфати дека никогаш во животот не посакувала ништо како што ја посакуваше оваа фотографија сега. „Од каде знаеш дека е таа?“

„Ја прашав мајка ми“. Тој направи прозорче со рацете за Фиби да не може да види и сирна низ него во фотографијата. „Сликата е многу добра, Дебела“.

Срцето на Фиби беше толку силно што се плашеше дека дури и тој ќе го чуе. Сакаше да му ја грабне фотографијата од рака, но стоеше мирна затоа што од претходни болни искуства знаеше што ќе следи ако се обидеше.

Таа имаше само една единствена слика од мајка ѝ, и тоа направена од толку далеку што воопшто не ѝ се гледаше лицето. Татко ѝ никогаш ѝ немаше кажано ништо за неа, освен тоа дека била глупава русокоса што изгледала супер во танга и дека е проклета штета што Фиби го наследила нејзиното тело наместо неговиот мозок. Поранешната маќеа на Фиби, Куки, од која татко ѝ се имаше разведено лани откако таа имаше уште еден

спонтан абортус, велеше дека мајка ѝ на Фиби веројатно не била толку лоша колку што ја правеше Берт, туку дека Берт е тежок човек да се живее со него. Фиби ја обожаваше Куки. Таа ѝ ги лакираше ноктите со розов лак и ѝ читаше возбудливи, вистински животни приказни од женски списанија.

„Што ќе ми дадеш за сликата?“ рече Рид.

Таа знаеше дека не смееше да му дозволи да види колку ѝ значеше фотографијата затоа што тој тогаш сигурно ќе направеше нешто само за таа да не ја добие. „Јас и без тоа имам еден куп слики од неа“ излажа, „па зошто би ти давала нешто?“

Тој ја крена сликата пред себе. „Добро. Тогаш ќе ја скинам“.

„Не!“ Таа скокна нанапред, а зборот ѝ се испушти пред да успее да се исконтролира.

Неговите темни очи триумфално подзамижсаа и таа ги почувствува острите канџи на челичната стапица кога се затворија околу неа.

„Колку многу ја сакаш?“

Таа почна да трепери. „Дај ми ја“.

„Соблечи ги панталоните и ќе ти ја дадам“.

„Не!“

„Тогаш ќе ја скинам“. Тој го фати врвот меѓу два прста како да се подготвуваше да ја скине.

„Немој!“ Нејзиниот глас трепереше. Го гризна внатрешниот дел од образот, но не можеше да ги запре солзите што ѝ ги наполнија очите. „Ти не ја сакаш, Рид. Те молам дај ми ја мене“.

„Веќе ти кажав што треба да направиш, Тронта“.

„Не. Ќе му кажам на татко ми“.

„А јас ќе му кажам дека си тешка лажга. Што мислиш, кому ќе верува?“

Двајцата го знаеја одговорот на тоа прашање. Берт секогаш застануваше на страната на Рид.

Една солза капна од нејзината вилица и направи

влажна дамка со форма на амеба на јагодата. „Те молам“.

„Соблечи ги панталоните или ќе ја скинам“.

„Нема!“

Тој малку ја поткина сликата горе и таа толку се вознемири што залипа.

„Соблечи ги!“

„Немој, те молам! Те молам!“

„Ќе се соблечеш ли, плачке?“ Тој ја поткина сликата уште малку.

„Да! Престани! Престани да ја кинеш и ќе се соблечам“.

Тој ја спушти фотографијата. Таа низ солзите виде дека навистина го имаше поткината горниот дел.

Неговиот поглед премина преку неа и застапа на местото каде што се спојуваа нејзините нозе, тоа мистериозно место каде што неодамна ѝ се имаа појавено неколку руси влакненца.

„Побрзај додека не дошол некој“.

Одеднаш ѝ се крена одвратна повраќаница во грлото. Ги стави рацете на страничното копче на шорцевите. Очите уште толку ѝ се наполнија со солзи додека се бореше со патентот под копчето.

„Не ме терај да го правам ова“, прошепота. Зборовите звучеа некако водлесто, како грлото да ѝ беше полно со вода. „Те молам. Само дај ми ја сликата“.

„Ти реков да побрзаш“. Тој не ја ни гледаше во лице, зјапаеше само во местото меѓу нејзините нозе.

Лошиот вкус во нејзината уста стана уште погрозен додека полека ги соблекуваше шорцевите преку стомачето пуштајќи ги да паднат.

Долу се собраа околу нејзините глуждови како стуткана осмица. Ѓ беше ладно од срам додека стоеше пред него во нејзините сини памучни гаќички со мали жолти рози на нив.

„Дај ми ја сега“, го замоли.

„Соблечи ги гаките прво“.

Таа се обидуваше да не мисли на тоа. Се обиде само да ги соблече гаките за да ја добие сликата од мајка ѝ, но нејзините раце не сакаа да се движат. Стоеше пред него со солзи на образите и шорцевите собрани околу дебеликите глуждови и знаеше дека не можеше да му дозволи да ја види таму.

„Не можам“, прошепоте.

„Ајде!“ Неговите ситни очи се замрачија од бес.

Липајќи, таа одмавна со главата.

Со грозно избличување на неговата уста, тој ја искина скапоцената фотографија на половина, па уште на пола пред да ги остави парчињата да паднат на земја. Ги згази со патиката и отрча во куќата.

Препнувајќи се од шорцевите, таа слепо се затерави кон уништената фотографија. Кога падна на колена виде еден пар крупни очи малку закосени на крајчињата исто како нејзините. Тресејќи се, тивко залипа и си рече дека ќе биде добро. Дека ќе ја спои и ќе може убаво да ја залепи за пак да биде цела.

Нејзините раце се тресеа додека ги местеше скинатите парчиња секое каде што му беше место, прво горните агли, а потоа и долните. Дури откако ја состави фотографијата го виде последното злодело на Рид. Над меката, полна горна усна на мајка ѝ беа нацртани тенки црни мустаќи.

Тоа беше пред дваесет и три години, но Фиби уште чувствуваше болка во градите додека стоеше покрај прозорецот загледана во огромниот двор на куќата. Ни сите материјални луксузи од нејзиното детство не беа доволни да компензираат за растењето во сенката на зловниот силеција Рид и презирот на татко ѝ.

Нешто се допре до нејзината нога и кога погледна надолу ја виде Пу како вљубено ја гледа. Ја зеде во раце и отиде на софата, каде што седна, галејќи го нејзиното

меко бело крзно. Ги вкопа розовите нокти во крзното на главчето на Пу и се присети на таа ужасна августовска ноќ кога ѝ се сруши целиот свет.

Нејзината маќеа Лара ја имаше однесено двомесечната Моли да ја видат мајка ѝ во Кливленд. Фиби, која во тоа време имаше осумнаесет години, беше дома и се пакуваше за заминување на факултет каде што требаше да почне како бруцош. Во друг случај немаше ни да биде поканета на ваква спортска забава, но Берт овој пат имаше организирано една во куќата, па мораше да биде вклучена. Берт тогаш уште го немаше купено тимот Старс и во тоа време беше опседнат со Нортвест. Рид играше во тимот и великодушните придонеси на Берт го имаа направено страшно влијателен студент на факултетот.

Таа го имаше поминато целиот ден во исчекување на забавата, но воедно и страв од истата. И покрај тоа што нејзиното детско салце одамна беше стопено, уште се срамеше од своето тело и носеше широки, безлични алишта за да ги крие големите гради. Нејзините искуства со Рид и татко ѝ ѝ имаа набиено страв од сите мажи, но во исто време не можеше да не мечтае дека можеби ќе ја забележи некој од популарните спортисти.

Ги имаше поминато раните часови од забавата стоејќи на страна и обидувајќи се да изгледа незабележително. Кога Крег Џенкинс, најдобриот пријател на Рид, ѝ пријде да ја покани да играат, таа едвај успеа да кимне. Темнокос и згоден, Крег беше најголемата ѕвезда во Нортвест и таа ни во најлудите соништа немаше да си замисли дека би можел да ја забележи, а не пак да ја стави раката околу нејзините раменици откако музиката заврши. Имаше почнато да се опушта. Повторно танцуваа. Таа флертуваше малку. Се смееше на неговите шеги.

И тогаш работите тргнаа во лош правец. Тој премногу испи и се обиде да ѝ ги фати градите. Дури и кога таа му рече да престане, тој не слушаше.

Стана поагресивен, па таа истрча надвор на дождот и грмотевиците да се скрие во малата метална куќарка покрај базенот.

Тоа беше местото каде што Крег ја најде и каде што во густото темно црnilo ја силуваше.

Отпосле, таа ја имаше направено грешката што ја прават голем дел од силуваните девојки. Заше метена и раскрвавена, се одвлечка во тоалетот, каде што поврати и ги изми сите траги од неговото насилство со врела вода.

Саат време подоцна, разлипана и едвај разбирлива, го имаше фатено Берт во тесно во неговата работна соба каде што беше влезен да земе од неговите кубански пури. Таа уште се сеќаваше на неговото неверување кога си помина со прстите низ челично сивата коса набљудувајќи ја. Таа стоеше пред него во широк сив џемпер што го имаше облечено кога излезе од кадата и никогаш во животот се немаше почувствувано поранливо.

„Сакаш да ти поверувам дека еден дечко како Крег Џенкинс бил толку очаен за жена што морал да те силува тебе?“

„Вистина е“, прошепота таа иако зборовите едвај се провлекуваа низ нејзиното стегнато грло.

Тој повлече од пурата и ги собра бушавите седи веѓи. „Ова е уште еден од твоите патетични обиди да добиеш внимание и сочувство од мене, нели? Дали навистина мислиш дека ќе му ја уништам спортската кариера на момчето само затоа што ти сакаш внимание?“

„Не се работи за тоа! Тој ме силуваше!“

Берт испушти згрозен звук и ја протна главата низ вратата да испрати некого по Крег, кој стигна пет минути подоцна во придружба на Рид. Фиби го молеше татко ѝ да го избрка Рид, но тој не го направи тоа, па нејзиниот братучед стоеше од страна, пиеше пиво од шише и слушаше додека таа вкочането ја повторуваше приказната.

Крег жестоко ги негираше обвиненијата на Фиби, зборувајќи толку убедливо што дури и таа самата ќе му поверуваше да не ја знаеше вистината. Знаеше дека ја изгуби битката дури и без да погледне во татко ѝ, а кога тој ѝ нареди никогаш веќе да не ја повторила таа приказна, еден дел од неа умре.

Па така побегна следниот ден, обидувајќи се да побегне од она што се претвори во нејзин срам. Имаше доволно пари на студентската книшка за да стигне во Париз, местото каде што го запозна Артуро Флорес, и нејзиниот живот засекогаш се смени. Пајташите на татко ѝ неколкупати ја посетуваа во годините додека беше со Артуро да ѝ пренесуваат закани од Берт и наредби да се врати дома. Берт се имаше јавно откажано од неа кога излезе првиот нејзин портрет каде што беше гола.

Ја потпре главата на софата и ја приближи Пу. Берт конечно ја имаше натерано да се покори на неговата волја. Ако не го направеше тоа што го бараше тој од неа, тогаш немаше да ги добие стоте илјади долари, пари што ќе ѝ овозможеа да си отвори една мала сопствена галерија.

Ти си мојот единствен неуспех, Фиби. Мојот единствен проклет неуспех.

И тогаш нејзината вилица тврдоглаво се стегна. Татко ѝ, тие 100.000\$ и Чикаго Старс можеа да одат по ѓаволите. Тоа што Берт ги имаше поставено правилата за играта не значеше дека таа мораше да игра. Можеше да најде друг начин да собере пари да си отвори галерија. Реши да ја прифати понудата на Виктор и да одмори малку во неговата викендичка во близина на Монтаук. Таму, покрај океанот, конечно можеше да се справи со духовите од нејзиното минато.